

«Λεωφορείον ο Πόθος»

του Τένεσι Ουίλιαμς από το Θέατρο Σκάλα

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Μελέκης. Σκηνικά-κοστούμια: Λάκης Γενεθλής.

Μουσική: Λάρκος Λάρκου. Μουσικός επί σκηνής: Νικόλας Προκοπίου. Παιζουν: Μόνικα Μελέκη, Δημήτρης Κωνσταντίνου, Βίκι Γεωργιάδου, Πέτρος Καρατζιάς, Ζίνα Σαρμερ, Αντρέι Κρουπά, Κωνσταντίνος Τσολής, Πέτρος Κονόμου, Κυριακή Κωνσταντίνου, Κυριάκος Τσαγγαρίδης.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ λόγος ο από σκηνής προφερόμενος έχει την ικανότητα να εμφυτεύεται στη μνήμη μας πολύ πιο βαθιά από το πεζό γραπτό κείμενο. Στην ανάγνωση του πεζού γραπτού λόγου απουσιάζει το «ηχητικό» στάδιο, το γραπτό σύμβολο αποκωδικοποιείται χωρίς να «υλοποιείται» σε ήχο και η μνήμη συγκρατεί την εντύπωση, την εικόνα, τη γνώση. Στο θέατρο ο ήχος είναι η πραγμάτωση του γραπτού λόγου, όπως ο μουσικός ήχος είναι πραγμάτωση μιας γραμμένης σε νότες παρτιτούρας. Μερικά θεατρικά κείμενα, τα κλασικά, τα πιο πολυπαιγμένα, ακούγονται σαν γνωστές και αγαπημένες μουσικές συνθέσεις όπου περιμένουμε πια τις ατάκες για να βιώσουμε τις αναμενόμενες εξελίξεις των θεμάτων του έργου. Και παρακαλούμε να παίξουν καλά όλα τα όργανα, να μην χαθεί καμιά ατάκα, καμιά νότα, καμιά απόχρωση. Αυτό το νιώθω κάθε φορά στις παραστάσεις του Τσέχοφ, αλλά και εκείνων από τα έργα του Τένεσι Ουίλιαμς που έχω δει (ακούσει) πολλές φορές, όπως ο «Γυάλινος κόσμος» ή το «Λεωφορείον ο Πόθος». Σ' αυτά η κάθε ατάκα έχει τις αιτίες και τις συνέπειές της, ενώ η ενιαία λογική όλης της σύνθεσης δεν επιτρέπει χάσματα και παρεκκλίσεις.

Τα «Λεωφορείον ο Πόθος» είναι η φετινή επιλογή του Θεάτρου Σκάλα. Η πρώτη οπτική επαφή με τη σκηνή οδηγεί στη σκέψη ότι στη συγκεκριμένη παραγωγή η εσωτερική δομή του έργου συνειδητά μεταβάλλεται. Αυτό το μαρτυρεί το σκηνικό του Λάκη Γενεθλή. Ο σκηνογράφος δε χτίζει ένα ρεαλιστικό εσωτερικό του σπιτιού του πληβείου Στάνλεϊ Κοβάλσκι όπου καταφάνει η καταπονεμένη και ξεπεσμένη Μπλανς, αλλά δημιουργεί τον κόσμο της ίδιας της Μπλανς, με το βρόμικο ροζ των τοίχων και των αντικειμένων να εκφράζει την «πρώην» αθωότητά της και τον τραγικά γελίοιο ονομιισμό της και με το κεντρικό τοίχο να είναι σαν από γυαλί. Γυαλί, έννοια-κλειδί στο αισθητικό σύστημα του Ουίλιαμς, εύθραυστο, διαφανές (όλα τα κρυμμένα διαφαίνονται) και αιχμηρό με το αίμα (της Μπλανς;) πάνω στις σπασμένες του άκρες.

Πιστεύω πως ο σκηνοθέτης της παράστασης Ανδρέας Μελέκης σε συμφωνία με το σκηνογράφο του βλέπει το έργο ως κόσμο της Μπλανς, ως ιστορία της, ως πορτραίτο της. Στο κείμενο υπογραμμίζεται η σύγκρουση των δύο κόσμων, του εσωτερικού της Μπλανς και του εξωτερικού, του πραγματικού, του κόσμου του Στάνλεϊ. Στην παράσταση η μορφή της ηρώιδας μεγαλώνει και δε χωράει

στο πλαίσιο των διμερών της σχέσεων-αντιπαράθεσεων με την αδελφή της Στέλλα, με το Μιτς, με το Στάνλεϊ. Το γραμμικό τετράγωνο των σχέσεων μεταξύ των τεσσάρων κεντρικών προσώπων μεταβάλλεται σε άλλο σχήμα με τη μια φιγούρα, ένα μοτίβο να κυριαρχεί πάνω στα άλλα. Αλλά η αποδυνάμωση κάποιων μοτίβων δεν αφήνει μερικές φορές να προβληθούν μερικές πτυχές της ίδιας της κεντρικής φιγούρας. Αν η Στέλλα δεν εκπέμπει έντονα των γήινο ερωτισμό που την κρατάει κοντά στο Στάνλεϊ, τότε δε θα φανεί ίσως πως το κάθε τι γήινο δεν είναι για τη Μπλανς. Αν ο ρόλος του Μιτς δεν έχει το μερίδιο της συμπάθειας και του ενδιαφέροντος στο σκηνοθέτη, τότε αποδυναμώνεται το μοτίβο της γλάνκας του τελευταίου ονειρόν της Μπλανς. Και αν ο Στάνλεϊ δεν εκφράζει έντονο μίσος σε όσα αντιπροσωπεύει κατά την άποψή του η Μπλανς, τότε η σύγκρουσή τους δε θα είναι τόσο απόλυτη, όσο θα ήθελε ο Ουίλιαμς. Αναμφίβολα όμως με το σκηνοθέτη να επικεντρώνεται στην κεντρική μορφή είχαμε ως αποτέλεσμα ένα πολύ δουλεμένο ρόλο, μια πολύ γενναία προσπάθεια από τη Μόνικα Μελέκη. Η σοβαρότητα των προθέσεων της και των επιλογών της, η επιμονή της σε ψηλούς στόχους τιμούν την ηθοποιό. Και η Μπλανς είναι ρόλος που τον κρατά βασισμένη από τη μια στον επαγγελματισμό της, από την άλλη στη μεγάλη συναισθηματική της φόρτιση.

Ο ρόλος του Στάνλεϊ σκηνοθετημένος χωρίς λεπτομέρειες χυδαίας συμπεριφοράς όπως συχνά παίζεται ο μπρούτος Πολωνός του Ουίλιαμς. Ο Δημήτρης Κωνσταντίνου περισσότερο λειτουργικά αντίθετος και αντίπαλος της Μπλανς και λιγότερο ανεξάρτητη προσωπικότητα, πετυχαίνει τους στόχους που βάζει μπροστά στον εαυτό του.

Η Βίκι Γεωργιάδου που ξεκίνησε πριν δύο χρόνια με επιτυχία από τις «Ιστορίες αιδίου» παρουσιάζει την ηρώίδα της υπερβολικά ταγμένη στην εξυπηρέτηση της αδελφής της και δεν υπογραμμίζει το κύριο μοτίβο του ρόλου της – την ακατανίκητη έλξη της προς τον άνδρα της, αλλά και το περήφανό της πείσμα σ' ό,τι αφορά τις επιλογές. Ο Πέτρος Καρατζιάς κάπου στερει τον Μιτς του από έντονη υγιή ενέργεια που εκπέμπουν τα λόγια του ρόλου του.

Ιδιαίτερη νότα στην παράσταση πρόσθετε η μουσική του Λάρκου Λάρκου που υπογράμμιζε τις κρίσιμες κορυφώσεις της υποθέσεως και προέλεγε τα κακά που έπονταν (μουσικός επί σκηνής: Νικόλας Προκοπίου). ●

Ο ηθοποιός Φοίβος Γεωργιάδης με επιστολή του αναφέρει ότι ο όρος «ερασιτέχνης» που χρησιμοποίησε η Νόνα Μολέσκη σε σημειώμά της στη στήλη της την περασμένη Κυριακή, είναι καταστροφικός για την επαγγελματική του καριέρα ως επαγγελματίας ηθοποιού. Μια απλή ματιά στο πρόγραμμα της παράστασης της ΕΘΑΛ «Ωχ τα νεφρά μου» θα απέτρεπε το λανθασμένο και άδικο για μένα δημοσίευμα, τονίζει. Ο ίδιος είναι ενεργό μέλος της Ένωσης Ηθοποιών Κύπρου. Προς αποκατάσταση της αλήθειας δημοσιεύουμε αντίγραφο των πτυχίων του.

